

Rugăciunile unui țăran chinez

Rugăciunile unui țăran chinez

„El va privi la rugăciunea celui lipsit și nu va disprețui rugăciunea lor. Aceasta se va scrie pentru generația care va veni; și poporul care va fi creat va lăuda pe Domnul". (Psalmul 102.17,18)

Urca în fiecare seară pe digul care mărginea ogorul său. Cu săpă liga pe umăr, Lo își întindea brațul în față și, distanțându-și degetele, începea să se rotească pe loc. Era un spectacol puțin obișnuit să vezi un țăran din provincia Jiangsu (China), aproape analfabet, îmbrăcat simplu, cu un pantalon suflecat până la genunchi și cu o cămașă aproape murdară, rotindu-se pe loc în ceasul serii. Vecinii săi gândeau că este un exercițiu de qigong, dar un grup de tineri s-au hotărât să-l observe mai aproape și au înțeles că se ruga pentru ceea ce vedea printre degetele mâinii sale întinse.

Vedea ogorul vecinului și spunea: „Doamne, binecuvântează-l, Te rog, pe vecinul meu, și dă-i o recoltă bună".

Observa bivoul unui vecin și spunea: „Doamne, Te rog, dă-i acestui animal sănătate. Tu știi cât de important este el pentru vecinul meu".

Zărea în depărtare nori de praf ce se înălțau dintr-o carieră: „Doamne, Te rog, protejează-i pe cei care lucrează acolo cu dinamită. Fiecare piatră care iese din pământul Tău să servească drept adăpost și locuință".

Se mai rotea puțin și vedea o fabrică de sticlă. „Doamne, Te rog, protejează-i pe lucrătorii aceia și ajută-i să Te descopere muncind".

Tot ce vedea în direcția mâinii sale întinse era obiectul unei rugăciuni, fie că era vorba de locuitorii unei case, de proprietarul unui ogor sau de vreun animal, fie de pomi sau de diguri, ca unele să rodească, iar altele să rămână stabile.

Lo era singurul creștin din regiune și vecinii lui au fost impresionați să afle că se ruga pentru ei. Dar pentru că părea cam naiv, au gândit că are și ceva nebunie. Într-o zi, Lo a murit subit, în urma unui puternic atac cardiac, la 51 de ani. Nu avea familie.

În regiune, lucrurile începuseră să meargă rău. La carieră au murit patru oameni în urma unei explozii. O femeie și-a pierdut un braț în timp ce lucra la una din mașinile fabricii de sticlă. Bivolul unui țăran a distrus un dig de irigație, ceea ce a cauzat pierderea recoltei. Țăranii au început să comenteze: „Toate acestea vin pentru că Lo nu mai este aici ca să se roage pentru noi". Au început să regrete că nu s-au interesat de credința lui atunci când trăia. Pentru a găsi răspuns la această problemă, au început să ardă tămâie în capela satului, unde se găsea statuia unui războinic din timpurile trecute. Spre marea lor nedumerire, statuia cădea în fiecare noapte. Timp de o săptămână, în fiecare dimineață au găsit statuia prăbușită în țărână. Și ce au mai remarcat, că „dumnezeul" lor cădea totdeauna în aceeași direcție, capul statuii ținând către casa unde locuise Lo. Câțiva se grăbiră într-acolo și au căutat peste tot. Au găsit o carte pe care au pus-o înaintea „dumnezeului" lor și au pus din nou să ardă tămâie.

În aceeași după-amiază a sosit în satul lor un tânăr evanghelist care a început să predice Evanghelia unor țărani care lucrau câmpul. Dar aceștia, aruncându-se asupra lui, l-au apucat de mâini și de picioare și îl târau, spunând: „Te-nvățăm noi să mai vii aici cu superstiții!" Dar, trecând prin fața capelei, au auzit un zgomot surd urmat de un geamăt. Lăsându-l pe evanghelist, s-au precipitat spre capelă, unde au găsit o tânără femeie cu piciorul prins sub statuia care căzuse din nou. În timp ce oamenii o eliberau, evanghelistul a venit și el la fața locului. „Iată o Biblie!", a exclamat el. Țăranii îl priveau uimiți, ridicând cartea de jos. „Cunoști această carte?" l-au întrebat surprinși. „Desigur! Este cartea care vorbește despre Domnul Isus Hristos, Dumnezeuul cel mai mare, Acela care răspunde la rugăciuni ca nimeni altul". Nu existau cuvinte mai plăcute pentru urechile lor decât cele rostite de evanghelist. „Pe cel căruia îi aparținuse cartea l-am considerat nebun, dar mai târziu am văzut că rugăciunile lui aveau putere. Vorbește-ne despre Dumnezeuul său!"

Scuturându-și hainele cu dosul palmei, evanghelistul s-a pregătit să vorbească, privind Biblia pe care o ținea în mână. Era rândul său să fie uimit: în cădere, Biblia se deschisese la 1 Samuel 5, unde evanghelistul a putut citi despre dumnezeul filistenilor care cădea cu fața la pământ în fața chivotului Domnului: „Și, iată, Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului, și au luat pe Dagon și l-au pus din nou la locul său. Și s-au sculat devreme a doua zi de dimineață și, iată, Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului, și capul lui Dagon și amândouă palmele mâinilor sale tăiate erau pe prag".

Astăzi acești țărani sunt creștini. În fiecare seară, la apusul soarelui, 10-15 dintre ei urcă pe diguri. Cu brațul întins, ei își murmură rugăciunea, purtând fiecare, în onoarea lui Lo, o săpăligă pe umăr. „Am remarcat o înviorare a recoltelor noastre și ne confruntăm cu mai puține accidente" - mărturisesc ei și astăzi, confirmând împlinirea cuvintelor: „El va privi la rugăciunea celui lipsit și nu va disprețui rugăciunea lor. Aceasta se va scrie pentru generația care va veni; și poporul care va fi creat va lăuda pe Domnul". (Psalmul 102.17,18)